

## Arrest

nr. 134 870 van 10 december 2014  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 7 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 augustus 2014 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die loco advocaat G. BEAUTHIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 februari 2013 huwt verzoekster in Frankrijk met dhr. N.N..

1.2. Op 11 maart 2013 dient verzoekster een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een burger van de Europese Unie c.q. Belgisch onderdaan, met name in de hoedanigheid van echtgenote. Deze aanvraag werd onontvankelijk bevonden omdat ze niet was ondertekend.

1.3. Op 18 juni 2013 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Unie c.q. Belgisch onderdaan, als echtgenote.

1.4. Op 18 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen op 27 mei 2014 bij arrest nr. 124 876.

1.5. Op 29 januari 2014 dient verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Unie c.q. Belgisch onderdaan, als echtgenote.

1.6. Naar aanleiding van een politieel onderzoek, waarvan op 14 augustus 2013 een proces-verbaal werd opgesteld, verstrekt de procureur des Konings op 12 februari 2014 een negatief advies dat inhoudt om geen rechtsgevolgen te verlenen aan het afgesloten huwelijk van verzoekster en het huwelijk dus niet in te schrijven of over te schrijven.

1.7. Op 25 februari 2014 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Kortrijk om het huwelijk te erkennen omwille van wetsontduiking en strijdigheid met de openbare orde.

1.8. Op 7 juli 2014 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.01.2014 werd ingediend door:*

*Naam: H.*

*Voorna(a)m(en): R*

*Nationaliteit: Marokko*

*(...) Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] KORTRIJK*

*om de volgende reden geweigerd:*

*Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

*Gelet dat artikel 42septies van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de minister of zijn gemachtigde kan de binnen- komst weigeren (...) indien deze (...) fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht'.*

*Op 29.01.2014 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag t t vestiging ingediend door mevr. H.R. (...) Marokkaanse nationaliteit.*

*Deze aanvraag werd ingediend op grand van een huwelijk dat werd afgesloten op 23.02.2013 met dhr. N.N. (...) Belgische nationaliteit.*

*Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Lille (Frankrijk).*

*Op 29.01.2014 werd een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie afgeleverd.*

*Overwegende dat meneerde substituut-procureur des Konings M. Manderickin zijn schrijven dd. 12.02.2014 het volgende meldt betreffende bovenvermeld huwelijk:*

*"Bij huwelijken afgesloten in het buitenland zijn de regels van het Internationale Privaatrecht, vervat in de IPR-codex, van toepassing. Deze zijn:*

- Een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijke stand kan slechts worden vermeld op de kant van een akte van de burgerlijke stand, worden overgeschreven in een register van de burgerlijke stand of als basis dienen voor de inschrijving in een bevolkingsregister, een vreemdelingenregister of een wachtregister; na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in artikel 27, §1 IPR-Codex (art. 31, §1 IPR-Codex);*
- Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-Codex (art. 21, §1 IPR-Codex);*
- Art. 18 IPR-Codex, voorziet in de mogelijkheid geen rekening te houden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het Belgische recht (- wetsontduiking);*

De artikel 21 en 27 IPR-Codex beschouwen daarenboven als strijdig met de Belgische openbare orde elke huwelijksvoltrekking waarvan uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echt- genoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van de gehuwde.

Tot slot schrijft artikel 30 IPR-Codex voordat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of gedeeltelijk in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd.

Het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde levensgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen H.R. en N.N. voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste.

1. Bij de huwelijksakte werd een fictieve domiciliëring gebruikt. Echter is geen van betrokkenen woonachtig in Frankrijk waardoor er in feite geen mogelijkheid is om te trouwen in Frankrijk. De Franse gemeente vraag doorgaans een 'attestation de domicile'. Mijn ambt stelt zich de vraag op welke manier zij een 'attestation de domicile' hebben voorgelegd. Voor de vormvoorwaarden moet immers het recht van het land waar de huwelijksluiting heeft plaats gevonden, worden nageleefd.

In casu kan de erkenning van de huwelijksakte worden geweigerd op basis van artikel 27 juncto artikel 18 Wetboek IPR (wetsontduiking) en/of artikel 21 Wetboek IPR (exceptie van openbare orde). Bovendien kan de uitzonderingsclausule van artikel 19 Wetboek IPR worden toegepast, waarin wordt gesteld dat het aangewezen recht uitzonderlijk niet van toepassing is wanneer uit het geheel van de omstandigheden kennelijk blijkt dat het geval slechts een zeer zwakke band heeft met de Staat waarvan het recht is aangewezen, maar zeer nauw verbonden is met een andere staat.

Het staat vast dat H.R. en N.N. probeerden te ontsnappen aan de Belgische wetgeving door in Frankrijk een huwelijk af te sluiten. Geen van de twee partijen had immers ook maar enige band met Frankrijk. Het is in elk geval niet bewezen dat H.R. enige familie in Frankrijk wonen had, gezien deze familie in elk geval niet opgetreden is als getuige op het huwelijk en zij kiezen voorgetuigen die zij slecht enkele weken eerder leerden kennen. N.N. kent dan ook enkel de voornamen van de getuigen en geen familienamen. H.R. meent dat N.N. de getuigen echter al jaren kende;

De rechtspraak aanvaardt dat de keuze van een land als fictief of artificieel aanknopingspunt om er te huwen een overtuigend element is bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van wetsontduiking.

Het af sluiten van het huwelijk in Rijsel (Frankrijk) was louter ingegeven om de administratieve procedure in België te omzeilen. Het dossier van een voorgenomen huwelijk werd opgestart in Kortrijk. Op 23.02.2013 huwen betrokkenen in Rijsel en annuleren op 09.03.2013 hun huwelijksaangifte. Er is met andere woorden sprake van wetsontduiking, zodoende dat de openbare orde geschonden werd.

Alhoewel dergelijk huwelijk formeel geldig kan zijn, zijn er in casu een aantal omstandigheden die doen vermoeden dat er sprake is van een schijnhuwelijk;

Dit huwelijk werd afgesloten in Frankrijk, een land waar, behoudens tegenbewijs geen der partners enige binding mee heeft. N.N. verklaart dan ook letterlijk dat de administratieve procedure in België te lang zou duren: "De informatie die wij kregen op het stadhuis in KORTRIJK was dat wij een jaar moesten wachten tot wij antwoord van BRUGGE zouden krijgen op onze huwelijksaanvraag hier in KORTRIJK. De administratieve procédures zouden te lang duren. (...) Mijn vriend is gehuwd met een Bulgaarse in PARUS en heeft gezegd dat het vlugger gaat om te huwen in Frankrijk."

(...)

Er liggen voldoende gewichtige en met elkaar overeenstemmende vermoedens voor die aantonen dat het huwelijk er niet op gericht was een duurzame levensgemeenschap te vormen maar om desgevallend een verblijfsrechtelijk voordeel te verlenen aan H.R..

Gelet op de strijdigheid met de Belgische openbare orde, adviseert mijn ambt dan ook geen rechtsgevolgen te verlenen aan het afgesloten huwelijk tussen H.R. en N.N. en het huwelijk dus niet in te schrijven of over te schrijven."

Op 25.02.2014 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Kortrijk de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand van de stad Kortrijk.

Uit het dossier blijkt dat betrokkenen niet beroep gingen tegen deze weigeringsbeslissing. De beslissing heeft bij- gevolg kracht van gewijsde verkregen.

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen mevr. H.R. en dhr. N.N. afgesloten huwelijk te erkennen in België. De aanvraag tot vestiging wordt derhalve geweigerd aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek IPR een geval van manifeste fraude is.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."*

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40septies en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster werpt tevens een manifeste appreciatiefout op. Het middel, dat gericht is tegen de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt uiteengezet als volgt:

*"AANGEZIEN de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd is:*

*"Overwegende dat meneer de substituut-procureur des Konings M. Manderick in zijn schrijven dd. 12.02.2014 het volgende meldt betreffende bovenvermeld huwelijk:  
(fragment advies procureur...)*

*Op 25.02.2014 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Kortrijk de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand van de stad Kortrijk.*

*Uit het dossier blijkt dat betrokkenen niet in beroep gingen tegen deze weigeringsbeslissing. De beslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde verkregen.*

*Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen mevr. H.R. en dhr N.N. afgesloten huwelijk te erkennen in België. De aanvraag tot vestiging wordt derhalve geweigerd aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek IPR een geval van manifeste fraude is.*

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene."*

*Verzoekster is bekend met de vaste rechtspraak van uw Raad dat zij overeenkomstig artikel 39/1 van de vreemdelingenwet geen rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of deze weigering vanwege de tegenpartij tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is aangezien de wetgever een beroep heeft open gesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid.*

*Uw Raad is echter wel bevoegd na te gaan of de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, FOQUET; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, VANNESTE ; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, GLORIE.).*

*De tegenpartij baseert de bestreden beslissing enerzijds op het advies van de procureur des Konings, en anderzijds op het feit dat uit het dossier zou blijken dat betrokkenen niet in beroep gingen tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Kortrijk om de huwelijksakte van verzoekster en haar man over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand van de stad Kortrijk. De beslissing zou bijgevolg kracht van gewijsde verkregen hebben.*

*Luidens artikel 27, § 1, derde lid, van het WIPR kan "ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (... ) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23".*

*Artikel 23 WIPR meldt als volgt:*

*"§ 1. De rechtbank van eerste aanleg is bevoegd, behalve in de gevallen bedoeld in artikel 121, om kennis te nemen van vorderingen tot erkenning of uitvoerbaarverklaring van een buitenlandse rechterlijke beslissing.*

*§ 2. Behalve voor het geval bedoeld in artikel 31, is de territoriaal bevoegde rechtbank die van de woonplaats of van de gewone verblijfplaats van de verweerder; bij gebreke van woon- of verblijfplaats in België, is dit de rechtbank van de plaats van de uitvoering.*

*Wanneer de vordering tot erkenning niet kan worden ingeleid voor de rechtbank bedoeld in het eerste lid, mag de verzoeker de zaak brengen voor de rechtbank van zijn woonplaats of zijn gewone verblijfplaats; bij gebreke van woonplaats of verblijfplaats in België mag hij de zaak brengen voor de rechtbank van het arrondissement Brussel.*

*§ 3. De vordering wordt ingesteld en behandeld volgens de procedure bedoeld in de artikelen 1025 tot 1034 van het Gerechtelijk Wetboek. De verzoeker moet woonplaats kiezen in het rechtsgebied van de rechtbank. De rechter moet op korte termijn uitspraak doen.*

(...)"

*Artikel 23 WIPR voorziet, in tegenstelling tot het verhaal tegen weigering van het voltrekken van een huwelijk, geen termijn voor het instellen van de vordering tot erkenning van een buitenlandse beslissing. Er dient benadrukt te worden dat een beslissing slechts kracht van gewijsde heeft indien het niet meer voor een rechtsmiddel vatbaar is. De tegenpartij stelt dan ook foutief dat de beslissing in kracht van gewijsde zou verkregen hebben, aangezien er nog rechtsmiddelen tegen openstaan.*

*De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op*

*te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.*

*De bestreden beslissing steunt niet op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven aangezien ervan uitgegaan wordt dat de beslissing van de gemeente niet meer aangevochten kan worden.*

*Een beslissing waarbij een verblijfsaanvraag wordt afgewezen zonder kennis van de juiste feitelijke gegevens en dus louter op basis van vermoedens of veronderstellingen is niet op kennelijk redelijke wijze genomen.*

*Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.*

*Het middel is gegrond."*

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt verwezen naar het negatief advies van de procureur des Konings van 12 februari 2014, vermeld in punt 1.6., dat integraal wordt hernomen en naar de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand om het huwelijk te erkennen en de huwelijksakte over te schrijven in de registers van burgerlijke stand. De gemachtigde stelt dat op basis van deze elementen de aanvraag van een verblijfskaart wordt geweigerd aangezien er sprake is van wetsontduiking, wat een geval van manifeste fraude is.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 1 tot en met 4 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 vreemdelingenwet.

Verzoekster ontwikkelt evenwel inhoudelijke argumenten tegen de bestreden beslissing, zodat zij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411;

RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tevens steunt.

Artikel 42septies van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”*

3.3. Het kernbetoog van verzoekster is dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat de beslissing van 25 februari 2014 van de ambtenaar van burgerlijke stand, vermeld in punt 1.7, gezag van gewijsde heeft aangezien betrokken niet in beroep ging tegen deze beslissing. Verzoekster wijst er op dat artikel 23 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) geen termijn voorziet voor het instellen van een vordering tot erkenning van een buitenlandse huwelijksakte.

De verwerende partij merkt evenwel terecht op de verzoekster haar betoog richt tegen een overtollig motief.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat het determinerend motief de vaststelling is dat verzoekster manifeste fraude heeft gepleegd, aangezien uit het advies van de procureur-generaal van 12 februari 2014, vermeld in punt 1.6., er sprake is van wetsontduiking in de zin van artikel 18 WIPR. Artikel 18 WIPR voorziet in de mogelijkheid om geen rekening te houden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van Belgisch recht, wat wetsontduiking uitmaakt.

Het advies bevindt zich in het administratief dossier. Voor zijn advies baseert de procureur-generaal zich op de resultaten van het politieel onderzoek, die worden weergegeven in het proces-verbaal 14 augustus 2013, dat zich tevens in het administratief dossier bevindt. De procureur-generaal motiveert als volgt:

*“1. Bij de huwelijksakte werd een fictieve domiciliëring gebruikt. Echter is geen van betrokkenen woonachtig in Frankrijk waardoor er in feite geen mogelijkheid is om te trouwen in Frankrijk. De Franse gemeente vraagt doorgaans een 'attestation de domicile'. Mijn ambt stelt zich de vraag op welke manier zij een 'attestation de domicile' hebben voorgelegd. Voor de vormvoorwaarden moet immers het recht van het land waar de huwelijksluiting heeft plaats gevonden, worden nageleefd.*

*In casu kan de erkenning van de huwelijksakte worden geweigerd op basis van artikel 27 juncto artikel 18 Wetboek IPR (wetsontduiking) en/of artikel 21 Wetboek IPR (exceptie van openbare orde). Bovendien kan de uitzonderingsclausule van artikel 19 Wetboek IPR worden toegepast, waarin wordt gesteld dat het aangewezen recht uitzonderlijk niet van toepassing is wanneer uit het geheel van de omstandigheden kennelijk blijkt dat het geval slechts een zeer zwakke band heeft met de Staat waarvan het recht is aangewezen, maar zeer nauw verbonden is met een andere staat.*

*Het staat vast dat H.R. en N.N. probeerden te ontsnappen aan de Belgische wetgeving door in Frankrijk een huwelijk af te sluiten. Geen van de twee partijen had immers ook maar enige band met Frankrijk. Het is in elk geval niet bewezen dat H.R. enige familie in Frankrijk wonen had, gezien deze familie in elk geval niet opgetreden is als getuige op het huwelijk en zij kiezen voorgetuigen die zij slecht enkele weken eerder leerden kennen. N.N. kent dan ook enkel de voornamen van de getuigen en geen familienamen. H.R. meent dat N.N. de getuigen echter al jaren kende;*

*De rechtspraak aanvaardt dat de keuze van een land als fictief of artificieel aanknopingspunt om er te huwen een overtuigend element is bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van wetsontduiking.*

*Het afsluiten van het huwelijk in Rijsel (Frankrijk) was louter ingegeven om de administratieve procedure in België te omzeilen. Het dossier van een voorgenomen huwelijk werd opgestart in Kortrijk. Op 23.02.2013 huwen betrokkenen in Rijsel en annuleren op 09.03.2013 hun huwelijksaangifte. Er is met andere woorden sprake van wetsontduiking, zodoende dat de openbare orde geschonden werd.*

*Alhoewel dergelijk huwelijk formeel geldig kan zijn, zijn er in casu een aantal omstandigheden die doen vermoeden dat er sprake is van een schijnhuwelijk;*

*Dit huwelijk werd afgesloten in Frankrijk, een land waar, behoudens tegenbewijs geen der partners enige binding mee heeft. N.N. verklaart dan ook letterlijk dat de administratieve procedure in België te lang zou duren: "De informatie die wij kregen op het stadhuis in KORTRIJK was dat wij een jaar moesten wachten tot wij antwoord van BRUGGE zouden krijgen op onze huwelijksaanvraag hier in KORTRIJK. De administratieve procedures zouden te lang duren. (...) Mijn vriend is gehuwd met een Bulgaarse in PARUS en heeft gezegd dat het vlugger gaat om te huwen in Frankrijk."*

Deze motivering wordt in de bestreden beslissing integraal overgenomen.

Verzoekster betwist niet dat een fictieve domiciliëring in Frankrijk werd gebruikt om het Belgische recht te omzeilen en dat er sprake is van wetsontduiking. Verzoekster toont verder ook niet aan dat de gemachtigde, gelet op deze wetsontduiking, op onzorgvuldige of onredelijke wijze heeft besloten dat er bijgevolg sprake is van manifeste fraude, zodat in toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet verzoekster het verblijf moet worden geweigerd.

Daargelaten de vraag of de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand kracht van gewijsde heeft, blijft derhalve dit schragend en determinerend motief van de bestreden beslissing gehandhaafd. Kritiek gericht tegen overtollige motivering kan in casu niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.4. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel. Het middel luidt als volgt:

*"AANGEZIEN de bestreden beslissing nergens een melding maakt van het respect voor het familiaal en privé-leven van verzoekster en haar Belgische echtgenoot*

*TERWIJL er door de verwerende partij rekening diende gehouden te worden met het gezinsleven van verzoekster in België;*

*Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt : "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.";*

*Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, dient er eerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).*

*De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven is een feitenkwestie. In casu is er in ieder geval sprake van een gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). Verzoekster heeft in haar aanvraag ten aanzien van het bestuur aannemelijk gemaakt dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg.*

*Er is sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie en van een voldoende hechte relatie tussen verzoekster en haar familie.*

*Het betreft in casu inderdaad een eerste toelating, waarbij volgens de rechtspraak van het EHRM geoordeeld wordt dat er geen inmenging is en er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.*

*Volgens het EHRM dient er echter wel onderzocht te worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen; (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).*

*Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij, wanneer er na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, er een schending is van artikel 8 E.V.R.M. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).*

*De tegenpartij had in ieder geval een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moeten houden van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis had.*

*In casu wordt het bestaan van het familiale leven van verzoekster niet in twijfel getrokken door de tegenpartij, er wordt echter geen woord aan besteed, noch wordt er een belangenafweging gemaakt tussen de beslissing en de impact op het gezinsleven van verzoekster.*

*Door geen enkele aandacht te besteden aan het recht op een gezinsleven van verzoekster in België schendt de tegenpartij niet alleen artikel 8 E.V.R.M., maar ook zijn motiveringsplicht, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*Het kan immers niet als evenredig beschouwd worden ten opzichte van het te bereiken doel van de wetgever, verzoekster de gezinshereniging met haar echtgenoot te ontzeggen.*

*De bestreden beslissing eerbiedigt de voorwaarde van 'noodzakelijkheid in een democratische samenleving', opgelegd door paragraaf 2 van artikel 8 E.V.R.M. niet.*

*Het blijkt op geen enkele manier uit de bestreden beslissingen dat de tegenpartij overgegaan is tot het in balans brengen van de belangen in het licht van de huidige situatie van verzoekster.*

*Er werd geen enkele individuele analyse gemaakt van de verblijfsaanvraag, die automatisch werd afgewezen enkel en alleen op basis van het feit dat haar echtgenoot werkzoekende is.*

*Er dient bijgevolg geoordeeld te worden, voor al deze redenen, dat er een schending heeft plaatsgevonden van artikel 8 E.V.R.M. juncto de motiveringsplicht, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*Voor deze redenen dient de beslissing vernietigd te worden.*

*Het middel is gegrond."*

3.5. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Dit begrip is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Er moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven is een feitenkwestie.

Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd ('*lawful and genuine marriage*', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM.

3.6. Verzoekster stelt zeer summier dat er sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie maar staaft dit niet met een begin van bewijs.

De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissing het advies van de procureur des Konings gedeeltelijk werd overgenomen, met name volgende paragraaf:

*"Er liggen voldoende gewichtige en met elkaar overeenstemmende vermoedens voor die aantonen dat het huwelijk er niet op gericht was een duurzame levensgemeenschap te vormen maar om desgevallend een verblijfsrechtelijk voordeel te verlenen aan H.R..*



*Gelet op de strijdigheid met de Belgische openbare orde, adviseert mijn ambt dan ook geen rechtsgevolgen te verlenen aan het afgesloten huwelijk tussen H.R. en N.N. en het huwelijk dus niet in te schrijven of over te schrijven.”*

De ambtenaar van burgerlijke stand baseerde zich op dit advies om het buitenlandse huwelijk niet te erkennen en niet in te schrijven in de registers van burgerlijke stand. Daargelaten de vraag of de beslissing van de ambtenaar kracht van gewijsde heeft, is het in elk geval zo dat verzoekster geen vordering tot erkenning van het huwelijk heeft ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, minstens toont zij dit niet aan.

Het betoog van verzoekster dat zij ten aanzien van het bestuur aannemelijk heeft gemaakt dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg, mist dus feitelijke grond.

Verzoekster slaagt er met haar summier betoog niet in aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was waarmee de gemachtigde rekening moest houden. Bijgevolg maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat de gemachtigde er toe gehouden was om over te gaan tot een belangenafweging conform artikel 8 EVRM.

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Evenmin blijkt dat artikel 8 EVRM werd miskend. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat hier niet het geval is.

Het tweede middel is niet gegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden.

#### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES